

[Bindslev.]

Statsskat og andre Afgifter af en beregnet høj Værdi. Et mærkeligt Tilfælde vil, at Indenrigsministeren i dette Øjeblik er optaget af ministerielle Pligter ovre i Landstinget, og at Finansministeren er, om jeg saa maa sige, konstitueret som Indenrigsminister under dette Lovforslags Behandling.

Jeg kunde jo ikke ønske mig et bedre Substitut, naar det endelig skulde være. Nu gælder det bare om, at den i Dag fungerende Indenrigsminister og den hver Dag fungerende Finansminister kan taale, at disse Modsætninger bringes ind i hans arme Sjel, om de ikke, hvis han nu skal tage Stilling i dette Øjeblik, vil sprænge ham i Stumper og Stykker. Hvor holder han? Holder han til den Side, der ønsker den højest mulige Vurdering af Ejendommene, saa at Skatterne kan flyde rigeligt ind til det offentlige Kasser, eller holder han til den Side, at man skal vurdere disse Ejendomme lavest muligt, for at det offentlige, men denne Gang altsaa andre Myndigheder, kan komme til at ekspropriere Ejendommene til lave Priser. Jeg er taknemmelig for, at vi har kunnet faa dette Tilfælde i den Tilspidsning, som nu er givet i Dobbeltministeren Hr. Buhls Person; vi faar her en Slags Anskuelsesundervisning, som vi maa være taknemmelige for.

Det er klart, at ingen skal kunne forlange større Erstatning ved Ekspropriation, end hans Ejendom er værd, men hvad den er værd, har han ogsaa Krav paa at faa, og det er derfor ønskeligt, at der bringes Overensstemmelse mellem de forskellige Myndigheders Virksomhed. Hvis Forholdet er det, at en Ejendom er værdiløs, maa dette paa Forhaand ogsaa have givet sig Udtryk i den Vurdering, det offentlige foretager af hans Ejendom; man kan ikke paa en Gang kræve høje Skatter op i en Aarrække og saa, naar det Tilfælde indtræder, at det offentlige har Brug for Ejendommen, skære Ejendommen ned til ingen Værdi. Her maa da i hvert Fald Erstatningen have tilbagevirkende Kraft, saa at der sker Tilbagebetaling af de Skatter, som er betalt for meget gennem en Aarrække, med Renter og Rentes Rente efter Skattevæsenets almindelige Beregning.

Jeg kommer i denne Forbindelse ind paa Spørgsmaalet om Afgivelse af Gade-

areal uden Vederlag i Tilfælde af Gadeudvidelse. Det vil vides, at Princippet i Lovforslaget i denne Henseende er dette: for det første, at Ret til at bygge i Højden er afhængig af Gadens Bredde i bestemt Forhold; derfor kunde man i og for sig med en vis logisk Ret sige, at hvor en Ejer tvinges til at flytte sin Facade tilbage, gives der ham en Mulighed for at bygge i Højden, som han ikke har haft tidligere. Med andre Ord, han faar Vederlag for det Areal, han maa afgive, i Form af Ret til at bygge højere. Det er ikke svært at se, at der ligger eller kan ligge en Fordel der, men efter vor Opfattelse lader det sig dog ikke gøre at opstille som en generel Regel, at den Mand, der ejer en Ejendom, altid vil kunne have Fordel af at afgive en Del deraf gratis til fælles Eje. Man maa træffe en Bestemmelse i hvert enkelt Tilfælde. Det er muligt, at der er Tilfælde, hvor en Tilbagerykning af Facaden og Afgivelse af et Areal uden Vederlag kan bringe Grundejeren en Fordel, men ogsaa det modsatte vil kunne tænkes. Det vil kunne være til Skade for ham, og ofte vil det i alt Fald være saaledes, at en erhvervet Fordel ikke kommer til at svare til Værdien af det afgivne Areal. I denne Forbindelse gør jeg opmærksom paa, at det vil være ønskeligt, om det paa en eller anden Maade klart blev fastslaaet, at Gadeanlægget bør være for Kommunens Regning. Det mener jeg maa præciseres.

Jeg føres herfra naturligt til at omtale et meget vigtigt Afsnit i Lovforslaget, nemlig den Del af Lovforslaget, som angaar Reguleringen. Selve dette, at der fra det offentlige Side skal kunne skrives ind og skabes en Regulering for hele Kvarterer, for Gader eller Gadeafsnit, er i sig selv et Princip, som vi kan tiltræde. Det er ønskeligt, noget saadant sker, og det er rimeligt, at det er de offentlige Myndigheder, der tager Initiativet og giver Reglerne derfor. Jeg kan ogsaa i Almindelighed tiltræde den Formulering, som man i Bemærkningerne til Lovforslaget har givet for de Principper, der er lagt til Grund for Reguleringsinstituttet.

Denne Formulering er i alt væsentligt saa klar, at jeg gerne vil have Lov til at citere den og beder herved om Tilladelse dertil. Det hedder i Bemærkningerne herom: „Det offentlige kan paabyde de nød-